

[Tyroll]

Efter det sidste indlæg skulle man jo tro, at der slet ikke var nogen problemer på dette område, fordi det allerede er gældende lovgivning. Det mente vi også, men vi har lagt op til en præcisering af indholdet i § 69, fordi der er lagt en tolkning ind, efter at loven er vedtaget, nemlig den tolkning, at det er et skønsprincip, der skal praktiseres i de enkelte kommuner. Når man skal se, om dette skøn er rimeligt, skal man altså sammenligne med andre tilsvarende kommuner, og det forekommer os at være ret underligt, at man skal lave denne sammenligning med andre kommuner, for man skulle mene, at det afgørende var, om man har skønnet rigtigt i forhold til behovet i den enkelte kommune. Det må være det, der ligger i dette skønsprincip, og det er det, vi gerne vil have præciseret.

Nu har vi jo haft mange problemer med lige nøjagtig denne lovgivning, denne § 69, gennem årene. Vi har forsøgt at få besvaret spørgsmål og få socialdemokratiske ministre til at ændre disse ting og ændre den administrative praksis på området, men det har været nytteløst. Det, vi har set, er, at ventelisterne er spiret frem, at der er foretaget manipulationer med betingelserne for at få børn i daginstitutioner rundt omkring. Man vælger forskellige betingelser for, at man kan få daginstitutionspads. Vi har set retssager, vi har set børnepasningscirkulæret, vi har set ligestillingsrådets udtalelse om virkningerne, vi har set arbejdet fra forældrenes landsorganisation, og vi har set pædagogerne fremlægge undersøgelsesresultater, også for nylig, om problemerne i forbindelse med disse ting. Det viser klart, at der er stor interesse for ændringer på disse punkter. Man er rundt omkring i kommunerne og andre steder, måske ligeså undtagen hos dem, der sidder på taburetterne i kommunalbestyrelserne, indstillet på, at der skal ske nogle ændringer på disse punkter, og det, der lægges op til, er, at den enkelte kan få en daginstitutionspads, i det øjeblik man ønsker at få en sådan.

Så har vi selvfølgelig leget lidt med, hvornår det skulle træde i kraft osv., for vi mente faktisk, at det skulle være det samme, som allerede var gældende, så der ikke skulle være nogen problemer, men vi er da spændte på at se, hvilke problemer der er forbundet med det.

Jeg vil sige i almindelighed om økonomibetragtningerne, at bilstandsloven har man jo

ikke sådan kunnet stille de helt store beregninger op for, for der er adskillige skønsprincipper involveret i forvaltningen af bilstandsloven, så jeg er egentlig forundret over, at man kommer og forlanger tal af os her.

Ellers vil jeg mest tage arbejdsmarkedssiden i denne problemstilling, som vi havde til behandling forleden på foranledning af SF, som ville have børnepasningscirkulæret trukket tilbage – folketingets forhandlinger, sp. 4849 og 4850. Da sagde arbejdsminister Svend Auken bl. a.:

»... der er reelle problemer for børnefamilier på arbejdsmarkedet knyttet til manglende børnepasningsmuligheder ... at dette problem må løses gennem en tilstrækkelig udbygning af tilbud af institutionspladser i vores samfund ... Regeringen kan af de grunde, jeg her siger, absolut medvirke til at løse børnepasningsproblemet gennem fremskaffelse af tilstrækkelig mange pasningsmuligheder og tilstrækkelig støtte til de arbejdsgørende ...«

Jeg hørte jo ikke meget om, hvilket bud man egentlig har fra socialdemokratiets side på at løse disse problemer, for det er, hvad vi får at vide, når vi diskuterer arbejdsmarkedssiden af sagen, og vi er jo gået fra socialudvalg til arbejdsmarkedsudvalg og omvendt, vi er gået fra den ene minister til den anden, og man skyder bare problemet fra sig, også over til kommunalpolitikkerne, og sådan går problemet i ring, mens der er en masse, der får disse problemer ind på livet.

Hr. Kaj Poulsen udtrykte det godt i debatten forleden. Han sagde:

»Vi har nok det allerstørste paradoksproblem inden for arbejdsmarkedet netop på dette område. Når man får et forslag som dette her, må man sige« – det var altså det om børnepasningscirkulæret – »at det ikke er et arbejdsmarkedspolitisk spørgsmål. Så kan man henvise til, at det kan være et socialt spørgsmål, men socialministeren siger, at det er et kommunalt spørgsmål. Så siger kommunerne: ja men efter at regeringen har pålagt os ikke at lade vores udgifter stige, kan vi ikke længere klare problemerne. Det er virkelig et paradoksproblem, som vi må se på ... Socialdemokratiet er åbent og villigt til at arbejde på at se, om vi kan finde en løsning på dette problem ...«

Hvad ligger der i den åbning fra hr. Kaj Poulsens side? Jeg mærkede ikke megen åb-